

PÓSA ZOLTÁN
Gólyaavatás/68

Közép-Európa legszebb egyetemének gipszfehér arkádjai remegnek a belső felháborodástól. A díszudvar fölé homoruló, négyemeletnyi magasan feszülő üvegbúra is csörög-zörög. A roppant tér áttörhetetlen kakofóniával telítődik. Az első emeleti elegáns függőfolyosón a zsemlyebarna faasztalnál egy pohos, kopasz alak hadonászik-gesztikulál két lakkoztópingált lány felé. A kiszókitott kancsal-szexi karon ragadja ősz-fehéresre festett hajú barátnőjét, s magával rángatja.

– Gyere innen. A pasi segrészeg, de az ilyen alak tők mátósan is zsugori, úgysem látunk tőle egy fityinget sem. A végén még velünk fizetteti meg a borokat, meg a konyakot is.

A tar fejű, feketeöltönyös, idomtalan dagadék handabandázva legyint, még ültében is elveszti egyensúlyát, iszonyú nagyot koppan feje az asztalon, s úgy is marad. A karjára borulva húzza a lóbórt, majd-hogynem túlhorkolja az elviselhetetlenül ricsajos zenebonát is, mindezt átellenben az ország második számú nemzeti könyvtárával, országépítésre szánt, meglévő és születő gondolatok azilumával. Félig nyitott tepsiszájából, cakkosan rojtos, lepedékes ajkáról sűrű nyálcsermely folyik a lapra.

Cégünk reklámja – gondolja keserűen az egyetem legeslegeső, Beatles-frizurás deákjaként a kéthónapos elsőéves, (egyetemi zsargonban) gólya létére is már elhíresült, hírhedté vált keresztény egzisztencialista, avantgárd költőpalánta, Krajcs Albert, akinek három versét is letiltották. A csőröshalfejű párttitkár, a kövér Gilicze saját kezűleg szedte le az egyetemi faliújságról, a Fórumról a *Barna szemeid skizofrén árnya*, *A vers születése* és a *Turulsólyom*, sőt, még az *Etelka* című ártatlan szerelmes költeményét is, október 24-én, mivel észrevette benne a hun–magyar rokonságelmélet igazolását és apológiáját, a trianoni országcsönkolás elleni tiltakozást és az 1956-os forradalom siratását. S mikor megtudta, hogy az Egyetemi Élet nevű hetilap is elfogadta közlésre a verseket, odatelefonált, és letiltotta a tervezett Krajcs-bemutatót, amelyet egy fiatal tanársegéd, Gomor András értékelő kisesszéje foglalt volna keretbe, amelyben Krajcsot Gregory Corso, az angyalarcú beatköltő távoli roko-

naként is aposztrofálta. Évfolyamtársai el is nevezték Korsó Gyurinak. E név egyrészt a Gregory Corso alúzió tréfásan kancsal elferdítése, hiszen a Gregory nem a György megfelelője, másrészt a tekintélyes sörbefogadói formátumra is híven utal.

Egyáltalán, hogyan kerülhet egyetemi gólyabálra két ilyen nőszemély? – füstölög tovább Krajcs-Korsó. – Nyilván, hogy kivénhedt pártmókusok kurvázhasanak, hiszen a gólyalányoknak nemigen imponálnak a veres könyvecskéjükkel.

A díszteremből, az aulából kijő két világoskék öltönyös, egyformán kövér alak, az egyik a csőröshalformájú bölcsészkarai párttitkár, „Túltáplált Cinege” (ahogy Giliczét becézik), a másik az elhízott bálnalakú Püspöki, az összegybetemi Magyar Szocialista Munkáspárt-titkár. Jó sok dolguk lehet, harmadmagukkal rontják a levegőt, hiszen a természettudományi karon is fungál egy függetlenített pártmajom, a kórosan sovány, hidegvíz szemű, paranoid tekintetű Nagy Aurél, aki hetente veri véresre a feleségét, sőt, néhány napja az anyósát is úgy helyben hagyta, hogy mentőt kellett hívni hozzá. Püspöki ugyan elsimította az ügyet, de Aurélkát, félállásban a marxista egyetemnek is legunalmasabb tudományos szocializmus előadóját, akinek még a „kommunista” szó korrekt ejtése is gondot okoz, ugyanis nagy büszkén „komonistá”-nak (sic!) vallja magát, azért sem engedik mostanában a valódi egyetemisták közé, mert tavaly röhögéskoncert tört ki, amikor „paradoxon” helyett „paradoxonx”-ot mondott az ötödéves tanárjelöltekre kirótt marxista etika című, büntetésként is értelmezhető tantárgy kezdőelőadásán. Most nyilván büntiben van, azért nem baktat harmadikként a két gombóc mellett. Sebaj, így hármásban megosztozhatnak a semmittevésen, nincs gazdagabb egy szocialista országnál széles e világon. E három díszvirág számára évente komoly fegyverténynek számít, hogy józanságot imitálva kell végigülniük a rektor mellett az egyetemi évnnyitókat. A szuszogó, harákoló, tarfejű alakba karolnak, fölnyalábolják, s betaszigálják-támogatják ugyanabba a terembe, ahol jó nyolc hete a dékán is beiktatta a hagyományos kézfogással Krajcs urat is az egyetemi polgárság soraiba.

A fiú önkéntelen kíváncsisággal követi az imbolygó triászt. Az aula-ajtónyitás pillanatában még elviselhetetlenebbé, elképesztőbb fortissimóssá sűrül a hangzavar, az aulabéli cigányzene összezagyválódik a díszudvarból kavargó kommersz talpalávalóval. Krajcs átpislant az egymást támogató vállak fölött.

Összetolt asztaloknál tanyáznak ugyanazok, akik két hónapja szinte ugyanitt, csak fõn az emelvényen díszmadárokodtak. Az ébredõ-botladozó gömböcõrõl, a nyáladzó piásról Krajcs eszébe villan: igen, õ is a helyi foxi-maxi akadémián, vagyis a marxista-leninista esti egyetemen tanít, mint Aurélka, csak a dagadt Machos (csúfneve szerint Tahos) Jóska bácsi a munkásmozgalom-történet tutora. Onnan lehet sejteni, hogy a világ valamit azért változott a véres diktatúra ötvenes éveit, majd az 1963-as amnesztiát megelőző, akasztós Kádár-időszak óta, hogy legalább Paradox Aurélkát és Tahos Jóska nem engedik mostanában igazi egyetemisták közé.

A zenekar primása is ismerős valamelyik debreceni vendéglõbõl, de a teljes bizonyosságú azonosítást megelőzi egy sötétített szemüveges, bajsztalannul körbeborotvált, úgynevezett kiszes szakállú, félig már kopasz fiatalember rendezõi karszalaggal felgyûrûzve:

– Ne haragudj, komám, de itt „nekünk” – karolja át atyáskodva Krajcs Berci vállát – nincs keresnivalónk. Meg aztán – kacsint erõltetett jóakarattal – jobb is odakünn.

Albert õt is felismeri. A „viccpali”. Odaokvetlenkedik az árkádok alatt tanuló diákok asztalához, zaftos politikai vagy disznólkodós „sutkákkal” szoktatja a gólyákat az egyetemi tempóhoz, s közben igen éber figyeli, hogyan reagálnak a hallgatói – figyelmeztették Krajcs urat is az idõsebb alkotókõri cimborák. Benkõ Pista, a gyermekkori balesete után invalidussá elkezelt, megtõretett testû népi proféta, az Egyetemi Hírharsóna és a Fórum (Romanum) diákszerkesztõje bõvebb információkat is szolgáltatott róla. „Zsemle Pál dunántúli lumpenivadék, már-már kopaszodik, pedig alig harmadéves, társainál hét esztendővel õregebb, lassan a harmincadikat tapossa. Nehezen, az ötödik nekirugaszkodásra jutott be az egyetemre, úgy, hogy két év katonáskodás közben belépett a pártba is. Leszerelése után egy rokona a debreceni orvosi mûszergyárnál helyezte el függetlenített KISZ-titkárként, rendre helybõl nullás felvételi dolgozatot írt történelembõl is, oroszoból is, a szabályok szerint szóbelire sem lett volna szabad behívni, de a KISZ által lefoglalt fõvételi keretszázalékba besuvasztva, mégiscsak egyetemi polgár lett. »Polgár«, inkább elvtárs. Arról a mondatáról híresült el már kései gólyakorában is, hogy »én elsõsorban a Kommunista Ifjúsági Szövetség és a Magyar Szocialista Munkáspárt tagja vagyok, csak másodsorban

egyetemi hallgató.« Ez egyébként igaz is” – summázta sátáni kacajjal Benkõ Pista.

Albert újra a lenyálazott asztal mellõl bámulja a díszudvarban bömbölõ zenekart. Középfínoman húzzák, a Shadows-nóták úgy-ahogy mennek nekik, ám a Beatles-, a Rolling Stones-, a Beach Boys- és a Bee Gees-adaptációk már az elviselhetőség és a túrheteritlenesség mezsgyéin s az idegeken táncolnak. A placcot váratlanul városi bulibûtorok lepik el, a folyosókon is közismert Piac utcai flaszterkoptatók. A kopaszodó karszalagoson kívül még felsõsõket sem nagyon lát, évfolyamtársai közül pedig vagy senki sincs, vagy fõlszívódtak, feloldódtak a notórius kocsmapincsik és bárhiénák forgatagában.

– Te sem így képzelted el – üvölt a fülebe egy szelíd alt hang tulajdonosa, már amennyire a hangerejétõl telik. Kellemesen enyhe szorítást érez a karján. Összerezzen, ám nyomban megkönnyebbül, már az orgánusmáról fõl ismeri. A szelíd tekintetû, bongyor, rizkásafogú csoporttársnõje, Kórósi Veronka, az évfolyam másik költõje az, akivel együtt szerepeltek a Fórumon. Ártatlan, ám bekebelezõ a nézése. Mindenkiel zárkózott, Bercivel viszont már élcelõdni is mer. – Ez nem gólyabál – folytatja. – Csak tömegdiszkó rázócsûrhével.

– Még csak nem is csûrhe – kontráz Albert. – Ezek diszkópincsik csupán. – Az üres flaskákkal és stamperlikkel borított asztalhoz ülnek. A lány otthonosan nevet, kivillantja rizkásafogait, mint egy bongyor anygalka.

– Azért is öltöztem így – mutat Krajcs úr saját kékkockás ingére, mesterségesen halványra koptatott farmerjára –, mert tudtam, mit várhatok. Egy ötödéves haverom mondta: a két világháború között nemcsak a gólyabál, de az egyetem is az oktatóké és a hallgatóké volt. Diák ellen még rendõri, bírói eljárást is csak úgy kezdeményezhetett bármelyik szerv, ha elõbb kikérte a hallgatót a rektortól, hiába szidják a Horthy-korszakot így meg úgy. Meglehet, az is rossz véglet, hogy például Párizsban, a Sorbonne-ra csak dékáni engedéllyel léphet be az outsider, de állítom, hogy ennél az is jobb. Ez itt: elviselhetetlen. Gólyabál gólyák nélkül – mutat szét színpadiasan. – Kettõnkön kívül senkivel nem találkoztam eddig az évfolyamról. S miért kell nekünk is kifizetni a beugrót a saját gólyaavatónkra? Hiába olcsó viszonylag, a filléres ösztöndíjakhoz képest igencsak sokat kérnek.

– Igazad van, de azért nagyon nagy gyerek vagy – nevet a lány –, pedig rólam szoktad ugyanezt mon-

dani. „Ötödéves haverom”, meg a Sorbonne így meg úgy – utánozza évvöde a fiú kapkodó beszédmodorát – és koptatott farmer, kockás flaneling a golyabálon...

– Ez maradt meg tizenkét év után: farmer, flaneling, Beatles-frizura, ez a mi nagy lázadásunk. Miközben a csehszlovák tavaszt most fojtja vérbe a prágai ősz, a mi szegényesen tétova „kombojgatyás”, dafke kopott felöltős lombikviharainkat leginkább azzal torolja meg a hatalom, hogy a hekusok lenyírják rövidre, rosszabb esetben kopaszra a remetefrizuránkat. Istenem, hol van már ’56 tiszta fölkelése? Már itt, az egyetemen sem merjük szóbahozni. Sorbonne és hipsterszerelés... Az intellektuális francia egzisztencializmus tiltott gyümölcse helyett is marad a primitívebb pótlék, a gesztusegzisztencialista amerikai változat.

– Jaj, de merész és gyermekes valaki. ’56 és kombojgatyó... – csilingel a vonzó alt hang, miközben a gazdája kifejezetten büvölőn néz a fiú szemébe. – Nem beszélhetnénk egy kicsit tizenhét éven felülieknek való témákról is?

Albert csak attól jő hirtelen zavarba, hogy egyre oldottabbnak érzi magát. Érvénytelenné foszlanak benne az egzisztencialista szorongásélményekre, illetve a dekadens nemtörődömségre programozott panelmondatok. És immár harmadszorra ragadja valaki karon, de ezúttal acélujjakkal.

– Uram, jöjjön csak félre egy percre. Akarok valamit mondani, csak nem a hölgy előtt. Maradjon, kisaszonyka, semmi gáz.

Kábultan halad a mángorolt képű, vasmarkú mellett. Átfut a fejében, hogy már-már szabályosan jóvá-gású is lehetne, de visszataszítóvá teszi az egyéníthető arcvonások teljes hiánya. Már-már mulattatják saját észrevételei. Csak akkor döbben meg, amikor a pincérek folyosószárnán durva lökést-taszítást kap. Szorosán mellélép még egy halszemű törpe, s egy rózsaszín disznóarcú fiatalember is. Mindhárman fekete formaruhát, nyakkendő nélküli, nyakig gombos inget viselnek.

– Nos, hajlandó kifizetni most azonnal a két üveg debróit és a három konyakját? – kérdezi vészjósló halkán a vasmarkú.

– Nem én fogyasztottam – magyarázkodna, de a halszemű a képébe üvölti:

– Beverem a pofádat, te szemét! Eltartunk itt beneteket, rohadt naplopók, aztán szidjátok a rendszert!

– A szüleim tartanak el, nem a rendszer – motyogja Krajcs, homlokán veríték, pedig tűzmelege van, a lába remeg. „A sokktól úgy reagálok, mintha igazat mondana ez a hazug állat” – fut át az fejében bosszúrémülten. „Aki így be van ijedve, ily szájalmas, sápadt, dadogós, annak akkor sincs igaza, ha igaza van. Ezek ezt az egyet tudják, ezzel nyernek mindig.”

– Akkor miért a maga asztalán áll két üres palack, meg három konyakospohár? – tagolja lassan, rezzenetlen-fakón a hidegvíz-kékszemű.

– Azt is tudom, ki rendelte, ki fogyasztotta. – Még dühösebb magára, amiért remeg a hangja. „Nem volna bíró, objektív kívülálló, aki nekem hinne. Miért én védekezem? Miért magyarázkodom ilyen készségesen a rágalmazóknak? Miért teszek úgy, mint ha nem tudnám, hogy ők is tudják: hazudnak, de azt is, hogy én gyöngé vagyok igazam bizonyításához. Csak azt nem tudom most már, mi a fő céljuk. Velem kifizettetni annak a magas elvtársnak a cechjét, akitől nem merik behajtani, vagy már ez sem fontos nekik, csak a gyűlöletük a leendő értelmiségi, vagy a belőlem letagadhatatlanul kigőzölgő úriú-aura iránt, akik ők soha nem lesznek. S mégis, lám, folytatom is.” – Ott ül, benn az aulában, csontkakukk állapotban, a hosszú asztalnál Machos Jóska elvtárs, a Vörös Akadémia részegességéről és ostobaságáról városzerte közsismert tanára, ő próbált két kiszókitott szépleányt sikertelenül leitatni és elszédíteni.

– Halljátok ezt! Még hogy vörös akadémiai részeges, buta tanár és „Jóska elvtárs”?! Rágalmazni mersz rendes embereket, akik mindent megtesznek ezért a rendszerért? Milyen alapon meri ez a született ellenforradalmártozás a keresztnévén szólítani Machos elvtársat? És az elvtárs szót úgy kiejteni, mintha azt szégyellni kéne?

– Maguk rágalmaznak engem. Nagyon jól tudják, hogy igazat mondok, csak attól az alaktól be vannak tojva.

– Micsoda? Hogy beszélsz te velünk? Ha nem adod ide a pénzt... – lóbálja az öklét a hidegvíz-kékszemű. Majd elővesz váratlanul a belső zsebéből egy fekete, bőrkötéses flepnit. – Nézzen csak ide – nyitja szét. – Rendőr elhárító őrmester vagyok.

A kép, a rang, az elhárító titulus is stimmel, a nevet ügyesen takarja. A többiek is előveszik a zsarubizonnyalatot. A vasmarkú is elhárító, a rangját már nem látni. A malacképű már ügyetlenebb: ő Rókus Béla rendőrhadnagy a veszprémi rendőrkapitányságról, de „igazolásra és intézkedésre jogosult az egész ország

területén”. „Ennek ugyan nagyobb a rangja, de csak sima zсарu, nem elhárító, mint a másik kettő” – fut végig Krajcs agyán az adott kínos helyzet szempontjából tökéletesen fölösleges gondolatmenet.

– Fizesd ki, pajtás – szólal meg nyájasan a malacképű. – Mindhárman tanúsítanánk, ha arra kerülne a sor, hogy jóval előbb ültél ott, annál az asztalnál, ahol az üres üvegek vannak, mint a kislány, és hogy te rendelted a bort és a konyakot. Ő sem tanúskodhat hát melletted.

– Följelentem magukat! – próbál Albert is kiabálni. – Maga Rókus Béla hadnagy Veszprémből. Fasiszta, ávós banda! – üvölt most már ő is.

Förgeteges nevetés:

– Akár most, nálunk is megteheti a följelentést, vagy menjen be nyugodtan, no persze, majd akkor, ha elengedtük – a debreceni kapitányságra. S mondja csak el, hogy a gólyabálon a rendőrök megverték, kizsebelték.

Megnézheti, mit kap tőlük. Kiverik magából a tegnapi szart is!

– De még ha volna is valami kemény kapcsolatod – mosolyog a malacképű –, mire mozgósítani tudnád, bottal ütheted a nyomunkat. Nyomunkat? Fenéket! Itt sem voltunk! – kontráz önnönmagára színpadiasan.

A halszemű hirtelen újra elkomorodik.

– De hát ez még pimaszkodni mer! Leverem. beverem a képét. Nem ismer magára az édes mamája, úri fiúcska!

– Nincs is nálam annyi pénz! – szalad ki a száján, s máris legszívesebben ráütne. – És különben sem fizetek. Utálom ezeket az ávéhás, fasisztánál is rosszabb módszereket!

Úgy dönt, összevereti magát. Ha már mártír, legyen egészen az.

De ők váratlanul és elégedetten összenéznek. A vasmarkú elhárító szelíddé, készségessé válik, a halszemű kollégája sem mocorog, ugyanolyan kedves-

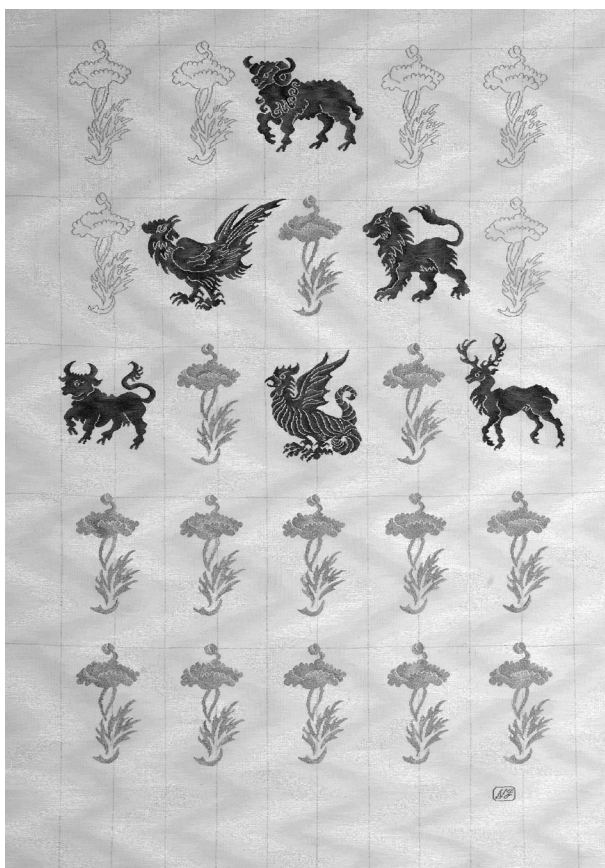
sé, mosolygóssá kerekedik a képük, mint a disznó-arcúé, aki átveszi a prímet.

– A személyi igazolványát csak hajlandó tán ideadni, fiacskám? Én is megmutatom az enyémet. Igen, én vagyok Rókus Béla hadnagy.

– Tessék – adja a kezébe Krajcs is a magáét, a hadnagy noteszt húz elő a belső zsebéből, kiírja a flepniből Albert adatait, pizmog még jó negyedórát a tollával.

– Tudja, kinek a kezébe adjuk? – veszi át a följelentést a malacképűtől a vasmarkú, s nyájasan lobogtatja a fecnit. – Hagyjad csak, János, nagyon jól van ez így – fordul csitítón a halszeműhöz, aki megint dühösen mocorog, a malacképű szomorúan bólogat, széttárja a kezét. – Azokhoz juttatjuk el a jegyzőkönyvet, akiket rágalmozott az előbb. Tudja, mit jelent ez? Leírtuk, hogy a pártiskolai elvtársat és a saját egyetemének pártvezetőit is mocskolta,

s amikor kimondta az „elvtárs” szót, még köpött is egyet. Na, bizonyítsa be, hogy ez nem így volt! Azt talán nem is tagadja, hogy lefasisztázott, utána leávosozott minket. Sőt, azt is kijelentette mindannyiunk füle hallatára, hogy az ávéhás a fasisztánál is rosszabb! Ezt nyilván a szüleitől hallotta, mint ahogy ebből az is következik, hogy az 1956-os ellenforradalom maguk szerint forradalom volt. Tudja mit, ezt is kimondta! Akár hétfőn elkezdhet munkahelyet keresni. Még azt is kár! Egy hónapon belül bevonul katonának. Azon leszünk, hogy oda kerüljön, ahol megtudhatja, mik azok az ávós módszerek. Első lépcsős laktanyába... Ott addig provokálják a magafaját, amíg futkosóra nem kerül. Utána, ha túléli, talán három év múlva kiszabadul, aztán fellebbezhet az atyaúristenhez is, akkor sem veszik vissza az egyetemre. Na, nem jobb lett volna, ha kifizeti azt a fogyasztást? Most már akkor sem fogadnám el, ha utánam hajtaná. A szülei helyében sem lennék most.

Predestinatio IV. – Ház (2006–2007)

– Nincs erre semmi szükség – lép elő váratlanul egy benyílóból a kopaszodó, karszalagos fiú. – Mennyivel tartozik? Rendes srác. Mással is előfordul, hogy beivott.

Pusmogás, a fiú gesztikulál, mutat ő is valamit a zsebéből. Flepni az is. Rövid parolázás, kedélyeskedés, bankók, jegyzőkönyv eltépve, a feljelentés dettó. Már ott sincsenek.

Albertba már a kopasz, szakállas, karszalagos, túlkoros egyetemista karol, visszaadja neki az igazolványát is.

– Ezek ellen nem lehet! – ordítva sutyorog a fülébe. – Tudják ők jól, hogy a seggig érő homlokú Tahos nem fizetett. De oda – int az aula elé – nem mernek bemenni. S egy „egyetemista értelmiségi genyóra” mindent rá lehet fogni. Örülj, hogy élsz. Eltartanak. Eltartunk. S majd meglátod, akkor sem dolgozol ám, ha diplomás leszel. Szerintük az „improaktív munkaerőt” eltartják. Azért szűrtak ki ráadásul éppen téged, mert nagyon hamar meglátszik rajtad, hogy ittál. S egy piás értelmiségi duplán nem szavahihető. De nem baj. El lehet kerülni az ilyen eseteket. S azt is el lehet intézni, hogy egész életedben védve legyél az ilyesfajta zaklatásoktól. Öt kilót adtam nekik, megadni ráérsz. Akár el is felejtethetjük. De hétfőn reggel ugorj be hozzám az alagsori KISZ-bizottságba. Egy kis baráti dumcsira. Megismerkedsz a többiekkel is. Többször is szó esett már rólad. Eszes srác vagy, de nem jó helyre születél. Furák a gondolataid. Sebaj. Ezeken ma már lehet segíteni. Versek... – hallgat, néz rá jelentőségteljesen. – Versek is írsz. Meglátjuk, mit kezdünk egymással.

Albert feje hirtelen feltisztul. Elmúlik a bávasága.

– Ne haragudj – még remeg a hangja. – Köszönöm, hogy kisegítettél – keményedik meg végre. – A pénz borítékba teszem, leragasztom, ráírom a nevedet. Mindenki tudja, ki vagy. Hétfőn reggel nyolckor átveheted az egyetemi portán. Sőt, inkább találkozunk ott – emeli föl a hangját –, s két tanú előtt adom vissza a kezébe.

A szakállas elvörösödik, arca eltorzul, majd szánakozó nyájasságot erőltet magára.

– Biztos vagy ebben? Mi nem könyörgünk többet! – Merőn néz, majd legyint. – Sajnos látom, hogy nem tréfálsz. De kár volt ilyen ellenségesnek lenni. Velük is kiabáltál – int a folyosószárny felé. – Így esetleg én sem leszek ennyire barátságos, s elterjesztem, mennyire link fickó vagy. És hogy miket mondtál a szoci-

alizmusról, az ávóról, ami rosszabb, mint a fasizmus, meg hogy dicséred 1956-ot. Kár érted, fiú. Bedölsz az öreg írók látszólagos karakánságának. Olyanokat jelentesz ki, ráadásul rendőrök előtt, amit a meste-reid csak zárt körben, klubszerű körülmények között mernek kimondani, s azt is úgy, hogy előtte velünk egyeztetik. A ti szakmátokban úgy szokás tenni, mint-ha megvetnétek minket, de azért hallgatnak ránk a példaképeitek is. Tudják, mi az, hogy ha mi valakit leírunk a listánkról... és fölírunk egy másik listára. Néha-néha, úgy, mutatóba kiállnak egy-egy emberükért. De nem ám kezdő kis senkikért. Jaj, jaj, kedves Korszó Gyuri, attól félek, soha nem jutsz túl a Fórumon, meg az Egyetemi Élet szintű újságokon. S öt év múlva még ezeket is elveszíted. Egy életen át taníthatsz vidéken, falun hülye nebulókat.

– „Az én édesapám az emberek apja, s én az emberek testvére vagyok.” Ha nem tudnád, Kosztolányi Dezső így beszélt az általad lesajnált szakmáról a *Tanár az én apám* című, gyönyörű versében. Lehet, hogy ez neked közhely, de én úgy tudtam, tanárnak lenni becsület és tisztesség dolga, s hogy pontosan azért járunk erre az egyetemre, hogy majdan nebulókat oktassunk. Városban, faluban, tanyán, bölcseket, közepeseket, butácskákat! – szónokol minden ironia nélkül Albert. – De veled szerintem nem voltam ellenséges. Ismétlem, köszönöm, hogy kisegítettél. Hétfőn átveheted a pénzed a portánál. Szia!

– Majd öt év múlva sajnálni fogod – hallja maga mögött. Elvegyül a tömegben, kiszáradt a torka, de inni már nincs kedve. Ezekről rendelni bármit is. Már az alagsori ruhatárnál ölti magára a ballonját.

– Hogy elkedvetlenedtél – lép mellé az őzike tekintetű bongyorka. – Hová tűntél? Mit akartak tőled?

– Kifizettem a cehet egy ismerősöm helyett – hadar Albert. – Így aztán egy fillérem sem maradt. Hazamegyek. Szia!

A lány nem vesz tudomást a kiábrándult, elutasító felhangokról.

– Én is meguntam már. Ha már így leloboztak ezek a fatökű pincérek, kénytelen vagyok belemenni a szerepcserébe. Engedd meg, hogy elkísérjelek, hazáig. De előtte beszéljünk még valahol. Nálam van pénz. Na, ne kajláskodj!

Albert lassan, tétován elmosolyodik. Bólint.

– Köszönöm. Menjünk. De arról, ami az előbb történt, most még hadd ne meséljek!

– Lesz még bőven alkalmad rá – karol belé a lány.